

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra En Overkomplet

Citation: Drachmann, Holger: "En Overkomplet", i Drachmann, Holger: *En Overkomplet*, udg. af Aage Schiøttz-Christensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 8. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann13val-shoot-idm140427080084400/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: En Overkomplet

Staa, Din Blodhund, og sig os Dit Navn, førend Du trænger ind i Høilandet!

Jeg havde besat det vilde Fjeldpas, som fra Normandsdalen fører op over Bakkeaaen, der aabner gennem de store Bøgetræer et Udblik over Esronsøen. Vi var syv unge Fyre, bevæbnede med Huggertter og Knipler. Jeg havde skrabet min Pande den foregaaende Dag ved at søge efter en Musvaagerede i Toppen af et Træ; vi var allesammen ivrige Æggesamlere, foruden at vi var Klansmænd nordfra. Jeg havde bundet mit Hoved ind i et rødt Silketørklæde, som jeg havde »nøglet« fra min Søster. En stor Dreng med en Jakke, som var lidt kort for Armene, et aabent, godmodigt Ansigt og en blond Haartjavs, som hang ned under Kasketskyggen, kom sientrende opad Skraaningen og standsede, øiensynlig sat i Forlegenhed ved Tilraabet.

Staa, og sig, hvad Du hedder!

Jeg hedder Adolf.

Har Du ingen Huggert?

Nei!

Saa maa Du laane en af os; vi skal slaas.

Jeg forstaar ikke at slaas med Huggert!

Saa maa Du lære det; kom her. Seer Du, det Hug hedder en Prim; men det bruger vi ikke, undtagen naar vi har Maske paa. Dette er en dyb Tert, som altid maa svippes ind med blødt Haandled. Kan Du mærke?

Av, ja!

Godt. Og dette er en Kvart, som egenlig skal træffe over det venstre Øre, men den bruger vi ogsaa kun, naar vi har Maske. Dette er en dyb Kvart, men det er kun et Mavehug, som vi ikke bruger. Alle Hug, som gaar under det, hedder Skrædderhug og gælder ikke. Kom nu altsaa!

Han hugger øieblikkeligt ud og i en Prim. Jeg faldt baglængs om i Græsset. Det svære Silketørklæde under min Kasket eller maaske Tørklædet og Kasketskyggen i Forening frelste mit Hoved fra at blive flakt. Jeg havde imidlertid faaet nok for en Timestid. Da jeg atter kom til mig selv, laa jeg nede ved Kilden, hvor mine Kammerater havde baaret mig ned, og hvor de havde hældt mit Hoved saa eftertrykkeligt over med Vand, at jeg var vaad gennem den stumpe Frakke og Skjorte helt ned ad Ryggen og det ene Laar.